

Daniels bok – nummer etthundrasextionio

Att nysta upp de profetiska trådarna: att förstå symboliken i "fästning" i Daniel

Jeff Pippenger

2024-03-31

Den tionde versen i det elfte kapitlet i Daniel sammanför det inre och det yttre budskapet genom ordet "fästning". Den koppling som där görs till Jesajas sextiofemåriga profetia identifierar den "fästning" som hör till den yttre profetian som Ryssland, och den inre "fästningen" som är det tempel vilket Kristus uppreser under samma historia. Den yttre fästningen, som återfinns i vers trettioett och identifieras som "styrkans helgedom", representerar en jordisk kung eller ett jordiskt rike. Den inre fästningen, eller den inre styrkans helgedom, är det tempel som Förbundets Budbärare uppreser på fyrtiosex år.

I det templets allra heligaste (citadellet) sitter Gud på sin plats i himlen.

I Daniels bok översätts två hebreiska ord båda med "helgedom". Det ena är "miqdash", och det andra är "qodesh". "Miqdash" kan beteckna en hednisk helgedom, eller Guds helgedom, eller till och med ett fäste. "Qodesh" används i Bibeln endast för att beteckna Guds helgedom.

"Helgedomen" (miqdash) av styrka (fästning) i vers trettioett i Daniel kapitel elva översätts som "styrkans helgedom", och det hebreiska ord som där översätts med helgedom är "miqdash", vilket representerar staden Rom, som är symbolen för den romerska styrkan i både det hedniska och det påvliga Roms historia. Daniel använde de två hebreiska orden på ett mycket omsorgsfullt sätt. I de verser som utgör adventismens centrala pelare finner vi ordet "helgedom".

Sedan hörde jag en helig tala, och en annan helig sade till den som talade: Hur länge varar synen om det dagliga offret och förödelsens överträdelse, som gör att både helgedomen och hären prisges till att förtrampas? Och han sade till mig: Intill två tusen tre hundra dagar; sedan skall helgedomen renas. Daniel 8:13, 14.

Det hebreiska ord som i båda verserna översätts med "helgedomen" är "qodesh" och används endast för att beteckna Guds helgedom. I vers elva, där det hedniska Rom identifieras, och särskilt Pantheon-templet i staden Rom, finner vi ordet "helgedom", men i den versen är det det hebreiska ordet "miqdash".

Ja, han upphöjde sig ända till härens furste, och genom honom blev det dagliga offret borttaget, och platsen för hans helgedom blev nedkastad. Daniel 8:11.

"Styrkans helgedom" i vers trettioett i Daniel elva är det hebreiska ordet "miqdash", och det förekommer i samband med det hebreiska ord som översätts med "fästning" i verserna sju och tio i kapitel elva. I vers sju gick kungen i söder ända in i staden Rom och tog kungen i norr till fånga, ty han trängde in i hans fästning, men i vers tio går kungen i norr endast upp "till" "fästningen", ty han stannade vid gränsen mellan sitt rike och Egypten. Det är gränsen vid Rafia som nästa vers

skulle behandla. ”Styrkans helgedom” i vers trettioett är ”miqdash” tillhörande ”fästningen”.

Gränsstriden vid Rafia är en förebild för gränsstriden i Ukraina. Att denna profetiska historia erkänns sker genom förståelsen att ”huvudet” är riket eller kungen; det är hans styrkas fäste, men profetian behandlar en inre och en yttre sanning. ”Styrkans helgedom” för den yttre linjen representeras av helgedomen ”miqdash”, och styrkans helgedom för den inre linjen representeras av helgedomen ”qodesh”.

1844 till 1863 representerar en linje av profetisk historia som åskådliggör beseglingen av de ett hundra fyrtiofyra tusen. De två tusen fem hundra tjugo åren av förskingring över det norra riket upphörde 1798, och samma linje om två tusen fem hundra tjugo år över det södra riket upphörde 1844. Dessa två linjer representerar människosläktets lägre natur och människosläktets högre natur. Den lägre naturen, som representeras av det norra riket, är kroppen, och den högre naturen är huvudet. Huvudet är rikets huvudstad, och det är kungen. För denna illustration utvalde Kristus Juda, det södra riket, till att där sätta sitt namn, och huvudstaden är Jerusalem. Jerusalem är den plats där den sanna styrkans helgedom är belägen, och i den helgedomen finns en tronsal för kungen, som är huvudet.

De ”sju tiderna” i Tredje Moseboken tjugosex var den slutliga beseglande sanningen år 1856, vilken var avsedd att ge ett baner kraft att fullborda verket. Från 1844 till 1863 avsåg Kristus att för evigheten förena sin gudomlighet med mänskligheten, men mänskligheten gjorde uppror.

Han kunde vid den tiden inte förvandla människans lägre natur, ty detta sker vid hans andra ankomst. Då skall han förvandla människans högre natur till sin avbild genom att förena mänsklighetens huvud med Gudomens huvud. Huvudet var rikets huvudstad. Huvudet var kungen, och när Kristus utför den förvandling där Gudomen förenas med mänskligheten, förenar han både mänsklighetens och Gudomens huvud i helgedomen i Jerusalem, i det allra heligaste, där Kristus sitter med sin Fader.

Åt den som segrar skall jag ge att sitta med mig på min tron, liksom också jag har segrat och sitter med min Fader på hans tron. Den som har öron må höra vad Anden säger till församlingarna. Uppenbarelseboken 3:21, 22.

Kristus lovar att de (laodiceerna) som segrar, såsom Han segrade (och blir filadelfier), skall få sitta med Honom på de himmelska platserna.

Den kraft verkade han i Kristus, när han uppväckte honom från de döda och satte honom på sin högra sida i himlen, ... och han har uppväckt oss med honom och satt oss med honom i himlen, i Kristus Jesus. Efesierbrevet 1:20; 2:6.

Sammanfogningen av Hesekiels två stavar (mänsklighet med gudomlighet) fullbordas i Guds helgedom av styrka (qodesh), just vid den tid då styrkans fäste (miqdash) identifieras som den profetiska nyckeln som förbinder både de inre och yttre linjerna i den profetia som Gabriel kom för att få Daniel att förstå angående vad som skulle vederfaras Guds folk under de etthundrafyrtiofyra tusens beseglingstid. Kristus önskade fullborda detta verk i den milleritiska historien, men verket omintetgjordes genom upproret år 1863, men historien från 1844 till 1863

kvarstår alltså som en linje som åskådliggör detta försökta verk.

Den elfte kapitelns tionde vers i Daniel innehåller nyckeln till att förstå det inre och det yttre budskapet i vers elva till och med femton, vilka kom in i vår profetiska historia år 2014. Den tionde versen identifierar 1989, vilket är ändens tid i de etthundrafyrtiofyrtatusens reformrörelse, men den innehåller också den nyckel som gör det möjligt att erkänna 2014 som ett vägmärke i beseglingens historia.

Den 22 oktober 1844 kom Förbundets budbärare plötsligt till det tempel som Han hade uppfört. Denna vägmärke förebildar den 11 september 2001, då den tredje ängeln åter anlände och den sjunde basunen åter började ljuda. Då skulle även historien från 1840 till 1844 upprepas, ty ängeln som steg ned den 11 augusti 1840 var ingen mindre person än Jesus Kristus, och Hans verk var att upplysa jorden med sin härlighet.

1840 till 1844 representerar också tiden från den 11 september 2001 till den snart kommande söndagslagen, liksom 1844 till 1863 representerar tiden från den 11 september 2001 till den snart kommande söndagslagen. Syster White sammanför 1844 års historia med korsets historia, och korset representerar en uppdelning av två historiska perioder om tre och ett halvt år, vilka båda överensstämmer med varandra. Korset fastställer att den föregående historien, som börjar 1840 och slutar 1844, och den efterföljande historien fram till 1863 är två parallella historier, vilka båda representerar beseglingstiden.

Den första linjen från 1840 till 1844 representerar de filadelfiska adventisternas seger; den andra linjen från 1844 till 1863 representerar de laodiceiska adventisternas misslyckande. Båda klasserna framställs i Daniels tionde kapitel, ty Daniel, som representerar de segerrika visa jungfrurna under de etthundrafyrtiofyra tusenens beseglingstid, såg synen, men de som var med honom flydde för synen.

Och på den tjugofjärde dagen i den första månaden, när jag var vid stranden av den stora floden, som är Hiddekel, lyfte jag upp mina ögon och såg, och se: där var en man klädd i linne, och kring hans länder var ett bälte av guld från Ufas. Hans kropp var som krysolit, hans ansikte såsom blixstens sken, hans ögon såsom eldslågor, hans armar och hans fötter såsom glänsande koppar, och ljudet av hans ord var såsom dånet av en stor folkmassa. Och jag, Daniel, ensam såg synen; männen som var med mig såg inte synen, men en stor förskräckelse föll över dem, så att de flydde och gömde sig. Daniel 10:4–7.

I Daniels sjunde kapitel, efter att Daniel hade sett synen av rovdjuren, kom Gabriel för att förklara synen.

Jag, Daniel, blev bedrövad i min ande därinne i min kropp, och synerna i mitt huvud förskräckte mig. Jag gick fram till en av dem som stod där och frågade honom om sanningen om allt detta. Då sade han mig det och lät mig förstå uttydningen av dessa ting. Daniel 7:15, 16.

I Daniels åttonde kapitel, efter att Daniel hade sett synen om helgedomens djur, kom Gabriel för att förklara synen.

Och det skedde, när jag, ja jag Daniel, hade sett synen och sökte förstå dess innebörd, att se, då stod framför mig något som såg ut som en man. Och jag hörde en mans röst mellan Ulajs stränder, som ropade och sade: Gabriel, förklara synen för denne man. Daniel 8:15, 16.

I Daniels nionde kapitel, efter att Daniel hade fått insikt i det antal år som angivits av Jeremia och som i Moses skrifter framställs både som en förbannelse och som Guds ed, kom Gabriel för att förklara synen.

Och medan jag talade och bad och bekände min synd och mitt folk Israels synd och frambar min bön inför Herren, min Gud, för min Guds heliga berg, ja, medan jag ännu talade i bön, kom mannen Gabriel, som jag hade sett i synen i början, hastigt flygande och rörde vid mig vid tiden för aftonoffret. Och han undervisade mig och talade med mig och sade: O Daniel, nu har jag kommit ut för att ge dig insikt och förstånd. Daniel 9:20–22.

Därför, på grundval av tre vittnen, alla från Daniels bok, när Gabriel säger till Daniel i det tionde kapitlet att han har kommit för att ge Daniel insikt om vad som skall vederfaras Guds folk i de yttersta dagarna, uttolkar Gabriel den feminina, kausativa synen ”marah”, som Daniel såg och från vilken den andra gruppen flydde.

Nu har jag kommit för att låta dig förstå vad som skall vederfaras ditt folk i de yttersta dagarna; ty synen gäller ännu många dagar. Daniel 10:14.

Den syn Daniel hade sett, vilken frambringade en åtskillnad bland de troende, var synen av Kristi ankomst, synen om de två tusen tre hundra åren, men den var den kvinnliga uttrycksformen av den synen. Det var förståelsen av synen om Kristi plötsliga ankomst som Förbundets Budbärare som förvandlade Daniel (och dem som representeras av Daniel) till Kristi avbild. Det som ”vederfar Guds folk i de yttersta dagarna” framställs genom milleriternas historia från 1840 till 1844, och även genom milleriternas historia från 1844 till 1863. Den ena klassen flyr från synen i uppror, och den andra klassen följer Kristus i tro in i det Allraheligaste för att sitta med Honom i den himmelska världen.

Men när Gabriel uttolkar synen där Guds folk i den sista tiden förvandlas till Kristi avbild, framlägger han världens yttre historia. Daniels syn av Kristus uttolkades av Gabriel som den yttre historien om beseglingstiden för de etthundrafyrtiofyra tusen. När historien om den 11 september 2001, i Gabriels uttolkning, nås, är den historia som betonas såsom föregående söndagslagen i vers sexton endast igenkännlig med den förståelsens nyckel som framställs som ”fästningen” i vers tio. Den 11 september 2001 började verkan av varje syn att utveckla sig såsom hjul inom hjul.

Och Herrens ord kom till mig; han sade: Du människobarn, vad är det för talesätt ni har i Israels land, när ni säger: Dagarna drar ut, och alla syner slår fel? Säg därför till dem: Så säger Herren Gud: Jag skall göra slut på detta talesätt, och man skall inte längre använda det som ett talesätt i Israel. Men säg till dem: Dagarna är nära, likaså uppfyllelsen av varje syn. Ty det skall inte mer finnas någon fåfäng syn eller någon smickrande spådom i Israels hus. Ty jag är Herren; jag talar, och det ord som jag talar skall gå i uppfyllelse; det skall inte längre fördröjas. Ty i era dagar, ni upproriska hus, skall jag tala ordet och fullborda det, säger Herren Gud. Åter kom Herrens ord till mig; han sade: Du människobarn, se, de av Israels hus säger: Den syn som

han ser gäller dagar långt fram i tiden, och han profeterar om tider som är fjärran. Säg därför till dem: Så säger Herren Gud: Inget av mina ord skall längre fördröjas, utan det ord som jag har talat skall ske, säger Herren Gud. Hesekiel 12:21–28.

Av alla de profetiska hjul som snurrar inom andra profetiska hjul i den historien, finns det ett hjul som inspirationen har upplyst de sista dagarnas profetiestudenter om är det hjul genom vilket deras eviga öde kommer att avgöras. Rad på rad måste detta hjul också vara den syn som Daniel såg och som förvandlade honom till Kristi avbild, ty det är den syn som identifierar vad som drabbar Guds folk i de sista dagarna.

”Herren har tydligt visat mig att vilddjurets bild kommer att upprättas innan nådatiden avslutas; ty den skall vara den stora prövningen för Guds folk, genom vilken deras eviga öde skall avgöras. Er ståndpunkt är en sådan härva av motsägelser att endast få kommer att bli bedragna.

”I Uppenbarelseboken 13 framställs detta ämne tydligt; [Uppenbarelseboken 13:11–17, citerat].”

”Detta är det prov som Guds folk måste genomgå innan de blir beseglade. Alla som bevisade sin trohet mot Gud genom att hålla hans lag och vägra att ta emot en falsk sabbat, kommer att ställa sig under Herren Gud Jehovas baner och kommer att ta emot den levande Gudens sigill. De som överger sanningen av himmelskt ursprung och antar söndagssabbaten, kommer att ta emot vilddjurets märke.” Manuscript Releases, volym 15, 15.

Det prov som identifieras som vilddjurets bilds prov är tvåfaldigt. Det är det prov som kräver att profetiens studerande känner igen utvecklingen av vilddjurets bild, vilket är föreningen mellan kyrka och stat i Förenta staterna före söndagslagen. Det är också det prov som frambringar antingen vilddjurets bild eller Kristi bild inom dem som representeras av Daniel eller dem som flydde. Åtskillnaden grundas på huruvida dessa jungfrur ”ser denna stora syn”, såsom Daniel gjorde, eller om de flyr från synen. Nyckeln till att se den stora synen representeras av ordet ”fäste”.

Vi kommer att fortsätta denna studie i nästa artikel.

Den väldige ängel som undervisade Johannes var ingen mindre person än Jesus Kristus. Att sätta sin högra fot på havet och sin vänstra på det torra landet visar den roll som Han verkar i de avslutande scenerna av den stora striden med Satan. Denna ställning betecknar Hans högsta makt och myndighet över hela jorden. Striden hade från tidsålder till tidsålder blivit starkare och mer beslutsam och skall fortsätta att så vara ända fram till de avslutande scenerna, då mörkrets makters mästerliga verksamhet skall nå sin höjdpunkt. Satan, förenad med onda människor, skall bedra hela världen och de kyrkor som inte tar emot kärleken till sanningen. Men den väldige ängeln kräver uppmärksamhet. Han ropar med hög röst. Han skall visa kraften och myndigheten i sin röst för dem som har förenat sig med Satan för att motsätta sig sanningen.

”Sedan dessa sju åskor hade låtit sina röster höras, kommer befallningen till Johannes liksom till Daniel beträffande den lilla boken: ’Försegla det som de sju åskorna har talat.’ Dessa avser

framtida händelser som skall uppenbaras i sin ordning. Daniel skall stå upp i sin lott vid dagarnas ände. Johannes ser den lilla boken oförseglad. Då får Daniels profetior sin rätta plats i den första, andra och tredje ängelns budskap, vilka skall ges åt världen. Den lilla bokens avförsegling var budskapet i förhållande till tiden.

“Daniels bok och Uppenbarelseboken är ett. Den ena är en profetia, den andra en uppenbarelse; den ena en förseglad bok, den andra en öppnad bok. Johannes hörde de hemligheter som åskorna uttalade, men han befalldes att inte skriva ned dem.

”Det särskilda ljus som gavs åt Johannes och som kom till uttryck i de sju tordönen var en framställning av händelser som skulle äga rum under den förste och den andre ängelns budskap.” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, band 7, 971.